

Arrest

**nr. 335 063 van 28 oktober 2025
in de zaken RvV X en X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. GOVAERTS
Beekstraat 9
3800 SINT-TRUIDEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 7 mei 2025 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 26 maart 2025 tot weigering van een verblijf van onbeperkte duur.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikkingen tot vaststelling van het rolrecht van 13 mei 2025 met refertenummers X en X.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 11 augustus 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. GOVAERTS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers verkrijgen op 20 juli 2017 toelating tot een tijdelijk verblijf in het kader van gezins-hereniging met hun – op dat ogenblik nog minderjarige – dochter, die in België subsidiaire bescherming geniet. De verlenging van hun A-kaarten wordt jaarlijks toegestaan.

1.2. Op 20 juli 2023 weigert de gemachtigde van de staatsecretaris voor Asiel en Migratie de toekenning van een onbeperkt verblijf (B-kaart) aan verzoekers. Hun A-kaarten worden wel opnieuw verlengd voor de duur van één jaar, met name tot 1 juli 2024.

1.3. Bij de volgende vraag tot verlenging vragen verzoekers uitdrukkelijk om de afgifte van B-kaarten. Op 23 juli 2024 weigert de gemachtigde van de staatsecretaris voor Asiel en Migratie hen echter opnieuw een verblijf van onbeperkte duur. Hun A-kaarten worden wel verlengd tot 1 juli 2025.

1.4. Verzoekers leggen op 10 februari 2025 nieuwe stukken voor om een onbeperkt verblijfsrecht te verkrijgen. Op 26 maart 2025 weigert de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie hen opnieuw een verblijf van onbeperkte duur, maar staat wel een nieuwe verlenging van hun tijdelijk verblijf voor één jaar toe, tot 1 juli 2026. De beslissingen tot weigering van een verblijf van onbeperkte duur zijn de bestreden beslissingen.

De in hoofde van verzoekster genomen beslissing luidt als volgt:

“Artikel 13§1 derde lid van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende:

“De toelating tot verblijf krachtens artikel 10 wordt erkend voor een beperkte duur gedurende een periode van vijf jaar volgend op de afgifte van de verblijfstitel of in de gevallen bedoeld in artikel 12 bis, §3, 3bis of 4 na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend. Na afloop van deze periode wordt de toelating tot verblijf voor onbeperkte duur voor zover de vreemdeling nog steeds voldoet aan de voorwaarden van artikel 10..... De in artikel 10,§1, eerste lid, 7°, bedoelde ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, dienen eveneens aan te tonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, §5.”

Aangezien betrokkene niet aantoont te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, §5 – zij legt immers een attest voor van het OCMW waaruit blijkt dat zij leefloon geniet - komt zij niet in aanmerking voor een verblijf van onbeperkte duur. Het verblijf van beperkte duur wordt verlengd tot 01.07.2026.

Betrokkene dient zich tussen de vijfenveertigste en dertigste dag voor de vervaldatum van de verblijfsvergunning (artikel 33 van het KB van 08.10.1981, gewijzigd door het KB van 27.04.2007 en het KB van 21.09.2011) aan te bieden bij het gemeentebestuur van haar verblijfplaats om de verlenging van haar verblijfsvergunning aan te vragen.

Zij moet hierbij de volgende stukken voorleggen:

→ Een bewijs van goed gedrag en zeden (maximum 6 maanden oud).

→ bewijzen van de bestaansmiddelen van betrokkene met betrekking tot de laatste 12 maanden. Indien betrokkene werkt als loontrekkende: loonfiches. Indien betrokkene werkt als zelfstandige: (loonfiches +) bewijs van betaling van loon van de voorbije 12 maanden op de persoonlijke rekening DVZ (rekeninguittreksels) + bewijs van aansluiting bij de sociale kas + bedrag van de verschuldigde bijdragen aan de sociale kas van de voorbije 4 kwartalen (facturen) + meest recente belastingfiche. Indien betrokkene een werkloosheidsuitkering geniet: bewijzen dat betrokkene actief op zoek is naar werk.

→ Een attest van het OCMW waaruit blijkt of betrokkene al dan niet een leefloon krijgt van het OCMW”.

De in hoofde van verzoeker genomen beslissing luidt verder als volgt:

Artikel 13§1 derde lid van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende:

“De toelating tot verblijf krachtens artikel 10 wordt erkend voor een beperkte duur gedurende een periode van vijf jaar volgend op de afgifte van de verblijfstitel of in de gevallen bedoeld in artikel 12 bis, §3, 3bis of 4 na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend. Na afloop van deze periode wordt de toelating tot verblijf voor onbeperkte duur voor zover de vreemdeling nog steeds voldoet aan de voorwaarden van artikel 10..... De in artikel 10,§1, eerste lid, 7°, bedoelde ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, dienen eveneens aan te tonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, §5.”

Aangezien betrokkene niet aantoont te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, §5 – hij legt immers een attest voor waaruit blijkt dat hij IGO geniet - komt hij niet in aanmerking voor een verblijf van onbeperkte duur. Het verblijf van beperkte duur wordt verlengd tot 01.07.2026.

Betrokkene dient zich tussen de vijfenveertigste en dertigste dag voor de vervaldatum van de verblijfsvergunning (artikel 33 van het KB van 08.10.1981, gewijzigd door het KB van 27.04.2007 en het KB van 21.09.2011) aan te bieden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats om de verlenging van zijn verblijfsvergunning aan te vragen.

Hij moet hierbij de volgende stukken voorleggen:

→ Een bewijs van goed gedrag en zeden (maximum 6 maanden oud).

→ bewijzen van de bestaansmiddelen van betrokkene met betrekking tot de laatste 12 maanden. Indien betrokkene werkt als loontrekkende: loonfiches. Indien betrokkene werkt als zelfstandige: (loonfiches +) bewijs van betaling van loon van de voorbije 12 maanden op de persoonlijke rekening (rekeninguittreksels) + bewijs van aansluiting bij de sociale kas + bedrag van de verschuldigde bijdragen DVZ aan de sociale kas van de voorbije 4 kwartalen (facturen) + meest recente belastingfiche. Indien betrokkene een werkloosheidsuitkering geniet: bewijzen dat betrokkene actief op zoek is naar werk.

→ Een attest van het OCMW waaruit blijkt of betrokkene al dan niet een leefloon krijgt van het OCMW”.

2. Over de rechtspleging

Nu verzoekers deel uitmaken van hetzelfde gezin, de bestreden beslissingen steunen op zeer gelijkaardige motieven en de ingediende verzoekschriften ook nagenoeg identieke middelen bevatten, is het in het belang van een goede rechtsbedeling aangewezen de beroepen samen te behandelen (RvS 14 juli 2003, nr. 121.596; RvS 2 februari 2009, nr. 190.056).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Dit middel wordt in het verzoekschrift ingediend door verzoekster uiteengezet als volgt:

“Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoekster. Immers:

Art. 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden stelt uitdrukkelijk dat:

[...]

Verzoekster woont samen met haar echtgenoot, dochter en twee kleinkinderen te [...]. (stuk 2)

De bestreden beslissing beperkt verzoekster in haar mogelijkheden om haar privé-, familie- en gezinsleven uit te bouwen in België.

Verzoekster en haar echtgenoot hebben vier kinderen en zes kleinkinderen die allemaal in België wonen en de Belgische nationaliteit hebben.

Verzoekster en haar echtgenoot wonen samen met hun jongste dochter [L.A.] en haar twee dochters. De dochter is alleenstaande en de hulp van haar ouders is voor haar van cruciaal belang bij de zorg voor de kinderen.

Verzoekster en haar echtgenoot spelen een essentiële rol in het dagelijks leven van hun dochter en kleinkinderen en bieden haar steun, zowel praktisch als emotioneel. Verzoekster en haar echtgenoot wonen al acht jaar in België en hebben nauwelijks nog banden met hun thuisland. Zij hebben hun leven in België opgebouwd en zijn volledig geïntegreerd in hun gezin en familie in België. Gezien hun leeftijd hebben ze de zorg en de nabijheid van hun kinderen nodig. Bovendien hebben zij in Syrië geen ondersteuning of familie meer waardoor hun verblijf in België niet alleen wenselijk is, maar noodzakelijk voor henzelf als hun kinderen en kleinkinderen.

Een weigering van verblijf van onbeperkte duur schendt voor verzoekster haar recht op eerbiediging van haar privé-, familie- en gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM.

Daarenboven stelt de bestreden beslissing ten onrechte dat verzoekster niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten

De stukken die verzoekster bij haar aanvraag bijbracht, tonen dit echter voldoende aan.

Verzoekster bracht verschillende bewijzen bij waaruit blijkt dat zij en haar echtgenoot financieel ondersteund worden door hun zoon en twee oudste dochters door maandelijks een totaalbedrag van 600 euro te storten.

Elk stort maandelijks € 200,00. (stuk 3)

Dat verzoekster en haar echtgenoot over voldoende financiële middelen beschikken, blijkt ook uit de afschriften van hun bankrekeningen waarop een totaal saldo van ruim € 11.000,00 beschikbaar is. (stuk 4)

Bovendien komen verzoekster en haar echtgenoot niet in aanmerking voor de kosteloze juridische bijstand waaruit opnieuw blijkt dat ze over voldoende financiële middelen beschikken. (stuk 5)

Daarenboven is het onredelijk en onevenredig vanwege verwerende partij om van verzoekster te verwachten dat zij en haar echtgenoot een vast en voldoende inkomen genereren door werk. Zij is 59 jaar en haar echtgenoot is 68 jaar en heeft dus de officiële pensioenleeftijd. Op hun leeftijd is het niet realistisch of haalbaar om nog een beroepsactiviteit uit te oefenen.

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met deze niet onbelangrijke omstandigheden.

Verwerende partij heeft nagelaten om een eventuele schending van art. 8 EVRM te onderzoeken vooraleer het afleveren van het bestreden beslissing.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stelen op correcte feitenvinding en alle bijgebrachte bewijsstukken. Er moet geval per geval gekeken worden naar de concrete omstandigheden en concrete documenten van de zaak.”

In het verzoekschrift ingediend door verzoeker wordt ditzelfde middel inhoudelijk op zo goed als identieke wijze uiteengezet. Specifiek wat verzoeker betreft, wordt gewezen op zijn leeftijd van 68 jaar en betoogd dat hij aldus de officiële pensioenleeftijd heeft bereikt en niet van hem kan worden verwacht dat hij nog een beroepsactiviteit uitoefent.

3.2. De bestreden beslissingen steunen op (oud) artikel 13, § 1, derde en vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), waarvan de bepalingen luiden als volgt:

“De toelating tot verblijf krachtens artikel 10 geldt erkend voor een beperkte duur gedurende een periode van vijf jaar volgend op de afgifte van de verblijfstitel of in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3, 3bis of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend. Na afloop van deze periode wordt de toelating tot verblijf voor onbeperkte duur voorzover de vreemdeling nog steeds voldoet aan voorwaarden van artikel 10. In het tegenovergestelde geval weigert de minister of diens gemachtigde het verblijf van onbeperkte duur en kent een nieuw verblijf van beperkte duur toe, waarvan de vernieuwing onderworpen is aan het bezit van toereikende bestaansmiddelen, om niet ten laste te vallen van de openbare overheden, en van een ziektekostenverzekering die alle risico's dekt, en voor zover de vreemdeling geen gevaar vormt voor de openbare orde en/of de nationale veiligheid.

De in artikel 10, § 1 eerste lid, 7° of 8°, bedoelde familieleden, dienen eveneens aan te tonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, § 5.”

In casu wordt niet betwist dat verzoekers in 2017 werden toegelaten tot een beperkt verblijf in België als familieleden in de zin van (oud) artikel 10, § 1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet, dit is als ouders van een minderjarige vreemdeling die internationale bescherming geniet.

Volgens (oud) artikel 13, § 1, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet dienden verzoekers aldus, om in aanmerking te komen voor een verblijf van onbeperkte duur, aan te tonen dat zij beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in (oud) artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet (zie ook GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.28.6.). Deze laatste wetsbepaling luidde als volgt:

“De bestaansmiddelen bedoeld in § 2 moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

3.3. In casu weigerde verweerder middels de bestreden beslissingen verzoekers een verblijf van onbeperkte duur, omdat zij niet konden aantonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bedoeld in (oud) artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet. Hierbij werd er gewezen op het (equivalent) leefloon dat verzoekster ontvangt en op de Inkomensgarantie voor Ouderen (hierna: de IGO) die verzoeker geniet.

3.4. Verzoekers betwisten de vaststelling dat zij niet beschikken over de vereiste stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen. Zij stellen dat zij, via andere stukken, hebben aangetoond dat zij wel kunnen beschikken over dergelijke bestaansmiddelen. Zo wijzen zij er op dat zij financieel worden ondersteund door hun zoon en twee oudste dochters en dat zij zo maandelijks samen 600 euro ontvangen. Zij betogen tevens dat zij gezamenlijk over een spaarrekening van “ruim € 11.000,00” kunnen beschikken. Tevens wijzen zij er op dat zij niet in aanmerking komen voor kosteloze juridische bijstand omdat zij over voldoende financiële middelen beschikken.

Vooreerst wijst de Raad er op dat verzoekers niet alle stukken aangaande hun bankrekeningen zoals zij deze voegen bij hun verzoekschriften hebben voorgelegd aan het bestuur voor het nemen van de bestreden

beslissingen. Aldus kon verweerder hiermee geen rekening houden. Het komt ook niet toe aan de Raad, optredend als annulatierechter, om deze stukken alsnog mee in de huidige bespreking te betrekken. Hetzelfde geldt voor het gegeven dat verzoekers geen kosteloze rechtsbijstand zouden kunnen genieten.

Verzoekers gaan er met hun betoog verder aan voorbij dat in (oud) artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet duidelijk staat dat zij moeten beschikken over bestaansmiddelen die *“ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet”*. Sinds 1 februari 2025 gaat dit om een nettobedrag van 2.131,28 euro per maand. Hierbij worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels niet in aanmerking genomen. In elk geval beoogde de wetgever dat personen in de situatie van verzoekers, om in aanmerking te komen voor een verblijf van onbeperkte duur, moeten kunnen aantonen dat zij beschikken over de nodige bestaansmiddelen die er op zijn gericht *“te voorkomen dat zijzelf en de familieleden met wie zij onder hetzelfde dak wonen, ten laste vallen van de openbare overheden. Wanneer zij bij de overgang naar het verblijfsrecht van onbeperkte duur niet kunnen aantonen over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken, weigert de minister of diens gemachtigde het verblijf van onbeperkte duur en kent hij opnieuw een verblijf van beperkte duur toe, waarvan de vernieuwing onderworpen is aan de voorwaarden van artikel 10”* (Parl.St. Kamer 2022-2023, DOC 55 3596/001, p.33).

Verzoekers betwisten op zich niet dat hen een (equivalent) leefloon (verzoekster) en een IGO (verzoeker) wordt uitgekeerd. Deze bestaansmiddelen worden echter niet in aanmerking genomen bij het beoordelen van de bestaansmiddelenvereiste, gelet op artikel 10, § 5, lid 2, 2° van de Vreemdelingenwet. Specifiek wat de IGO betreft, stelde de Raad van State in Verenigde Kamers ook reeds duidelijk dat deze behoort tot de aanvullende bijstandsstelsels en geldt als een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening. Het betreft immers een minimuminkomen dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en dat wordt uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn. Het betreft in wezen het equivalent van het leefloon voor 65-plussers. De Raad van State wees er op dat ook het Grondwettelijk Hof heeft geoordeeld dat de IGO, *“in tegenstelling tot het regime van de pensioenen, [...] een residuair stelsel [is], dat een minimuminkomen waarborgt indien de bestaansmiddelen van de betrokkene onvoldoende blijken te zijn”* en heeft opgemerkt dat bij de berekening van het bedrag van de IGO rekening wordt gehouden met *“alle bestaansmiddelen en pensioenen, van welke aard of oorsprong ook, waarover de betrokkene of de echtgenoot of de wettelijk pensioenen, van welke aard of oorsprong ook, waarover de betrokkene of de echtgenoot of de wettelijk samenwonende waarmee hij dezelfde hoofdverblijfplaats deelt, beschikken, behalve de door de Koning bepaalde uitzonderingen”*. Nog merkte de Raad van State op dat in hetzelfde arrest het Grondwettelijk Hof uitdrukkelijk heeft gewezen op *“het niet-contributieve karakter van het stelsel van de IGO, dat uitsluitend met belastinggeld wordt gefinancierd”* (GwH 23 januari 2019, nr. 2019/006, overwegingen B.2.2, B.8 en B.9.6) (RvS 16 februari 2021, nr. 249.844).

Het gegeven dat verzoekers elke maand ook bijdragen ontvangen van hun kinderen en zij maandelijks wat geld kunnen opsparen, opgespaard geld dat echter minstens deels afkomstig blijkt te zijn van de aanvullende bijstand, volstaat dus duidelijk niet opdat zij beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen om zelf in hun levensonderhoud te kunnen voorzien, gelet op het equivalent leefloon dat verzoekster ontvangt en de IGO die verzoeker geniet. Deze uitkeringen uit aanvullende bijstandsstelsels maken dat zij beiden grotendeels ten laste vallen van de Belgische Staat.

Verzoekers tonen met hun kritiek niet aan dat verweerder op onzorgvuldige wijze tot zijn beoordeling is gekomen. Minstens duiden zij nergens concreet op welke wijze verweerder op basis van de aangebrachte bewijzen van de maandelijks geldelijke steun van hun kinderen alsnog tot de vaststelling had kunnen komen dat zij wel beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen waardoor zij in hun eigen levensonderhoud kunnen voorzien, zonder ten laste te komen van de aanvullende bijstandsstelsels. Een voldoende belang bij hun kritiek is aldus ook niet voorhanden.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel juncto (oud) artikel 13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.5. Het evenredigheidsbeginsel wordt verder geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184).

Verzoekers betogen dat het onredelijk en onevenredig is om van hen, gelet op hun leeftijd van respectievelijk 59 en 68 jaar, te verwachten om een vast en voldoende inkomen te genereren door te gaan werken. De Raad wijst er evenwel op dat in de bestreden beslissingen niet wordt gemotiveerd dat verzoekers zouden moeten gaan werken. Er blijkt niet dat de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen enkel via arbeidsinkomsten kunnen worden verworven. Specifiek wat verzoekster betreft, wordt trouwens nog

opgemerkt dat de huidige pensioenleeftijd in België op 67 jaar ligt en dat zij bijgevolg niet dienstig zonder meer kan verwijzen naar haar leeftijd om te stellen dat zij niet kan voldoen aan de voorwaarde van bestaansmiddelen.

In dit verband wordt verder benadrukt dat verzoekers' tijdelijke verblijfsrecht wel degelijk verder met één jaar werd verlengd en zij dus verder in België in de nabijheid van hun kinderen en kleinkinderen kunnen verblijven. In de gegeven omstandigheden tonen verzoekers op geen enkele wijze aan dat de bestreden beslissingen disproportionele gevolgen voor hen zouden hebben. Verweerder heeft met de bestreden beslissingen bovendien slechts een correcte toepassing gemaakt van de wet, die hem niet toestond verzoekers toe te laten tot een onbeperkt verblijf wanneer hij vaststelde dat de bestaansmiddelen-vereiste niet was voldaan.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.6. Verzoekers voeren ten slotte de schending aan van artikel 8 van het EVRM, dat het recht op respect voor het gezins- en privéleven waarborgt en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoekers wijzen er op dat hun kinderen en kleinkinderen allen op legale wijze in België verblijven en velen van hen zelfs de Belgische nationaliteit hebben. Zij houden voor dat de bestreden beslissingen hun mogelijkheden beperken om een privé- en gezins- of familieleven uit te bouwen in België. Zij benadrukken hun essentiële rol in de bijstand van hun jongste dochter voor de zorg van haar twee minderjarige kinderen. Zij benadrukken nog dat zij al acht jaar in België verblijven en nauwelijks nog banden hebben met hun land van herkomst. Zij stellen dat hun verblijf in België noodzakelijk is voor henzelf en voor hun kinderen en kleinkinderen.

Aldus uiten verzoekers een vrees om niet langer in België in de nabijheid van hun kinderen en kleinkinderen te mogen verblijven en te moeten terugkeren naar hun land van herkomst. Zij gaan er hierbij echter aan voorbij dat de bestreden beslissingen niet tot doel of gevolg hebben dat zij niet verder in België kunnen verblijven of moeten terugkeren naar hun land van herkomst. Hierin wordt hen enkel een onbeperkt verblijf geweigerd. Zij blijven echter toegelaten tot een tijdelijk verblijf in België. Hun verblijfstitels werden zo opnieuw met één jaar verlengd, tot 1 juli 2026. De bestreden beslissingen bevatten geen terugkeerbeslissingen. In casu blijft het gezins-, familie- en privéleven van verzoekers in België dus onaangetast. Minstens tonen zij op geen enkele wijze concreet aan op welke wijze de bestreden beslissingen hun mogelijkheden om een privé- en gezins- of familieleven uit te bouwen in België zouden beperken en al zeker tonen zij niet aan dat aldus disproportioneel wordt ingegrepen in hun privé- en/of gezins- of familieleven. Niets verhindert hen om, zoals in het verleden, hun jongste dochter bij te staan in de zorg en opvoeding van haar kinderen en hun leven in België verder te zetten in de nabijheid van al hun kinderen en kleinkinderen.

Nu kan worden aangenomen dat de geldende wettelijke bepalingen reeds een toetsing inhouden aan artikel 8 van het EVRM en gelet op wat voorafgaat, blijkt evenmin dat verweerder in de bestreden beslissingen nog een verdere toetsing aan deze verdragsbepaling diende door te voeren.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.7. Het enig middel, voor zover ontvankelijk, is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend vijfen-twintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS